

CARTA DOMINICAL

26 DE ABRIL DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

La revolució pasqual

En lloc de teoritzar i fer discursos, el més convenient per a la nostra fe cristiana, i sobretot per a la nostra fe en la Resurrecció de Crist, és observar els fets i la vida. Concretament, les vides de persones “afectades” per l'encontre amb el Ressuscitat. Des dels començaments no hi va haver cap altre camí. Primer va ser observar el que estava passant i després, més enllà de la sorpresa, deixar-se interpel·lar personalment.

Un jove, que s'havia preparat per al sagrament de la Confirmació em deia: “crec que la fe cristiana és la vertadera, però sempre roman la pregunta: ¿i si tot fos un engany construït per nosaltres mateixos?” Vaig entendre que no era el moment d'aprofundir en qüestions filosòfiques o teològiques: aquesta pregunta ja tenia una llarga història... Però em va semblar més oportú recordar com havia estat la història, com persones concretes havien arribat realment a creure i viure la fe en el Ressuscitat. El canvi experimentat en els primers deixebles, tan diferents, tan febles com qualsevol, tan savis com ignorants... Es veia clar que la Resurrecció de Jesucrist era un fet “que s'imposava” des de fora.

Però “s'imposava” sense forçar la fe, és a dir, molts no van creure o es van quedar a mig camí; la presència del Ressuscitat era només a través de signes. Els signes feien pensar, eren com una hipòtesi explicativa d'allò que estava passant.

Recordem una anècdota significativa de Giovanni Papini en el seu camí cap a la fe. Semblava que Papini era buscat, temptat, per Déu a través de diferents signes. Entre ells destaca aquell dia de Pasqua, quan visitava el seu íntim amic Midio, creient, greument malalt. Encara que ell no creia, volia alegrar el seu amic

dient-li: “No pensis més en la teva malaltia, Midio. Jesús ha ressuscitat avui, hem d'estar tots contents”. I l'amic va respondre: “Jesús ha ressuscitat. També nosaltres ressuscitarem, oi que sí?” Poc abans de morir, li va parlar per primera vegada fent servir el seu nom, com a amic d'igual a igual: “Oh, Giovanni!”. I va afegir Papini: “Des d'aquell dia, el meu cor va ser menys dolent. I fins avui reso per ell”. A aquesta s'afegiren altres experiències de Crist viu, com la fe dels senzills o la comunitat de creients en una festa litúrgica... Serà veritat que la Pasqua ens obre al món de pau i plenitud?

Els signes no són evidències, però desperten l'interrogant fonamental per a la fe: què és això?, què està passant?, a què es deu aquest canvi?, com és possible que aquesta persona o l'altra recuperin l'ànim, alegria, llibertat, facilitat per a l'amor i el servei?, d'on li ve a aquest la força i la valentia per a parlar i donar testimoniatge?

El signe més eloqüent de Jesucrist viu en nosaltres és el canvi interior: d'ell sorgiran tots els gestos i accions que parlaran per si sols. El cor comença a mirar la vida d'una manera nova; i estimula tots els ressorts de la persona per a viure segons la voluntat de Déu.

Per això la Resurrecció és la revolució més veritable. No perquè tot canvia i tot trobi la seva “solució”, sinó perquè canviem nosaltres. La crida primera dels primers testimonis va ser a la conversió i el baptisme (cf. Ac 2,36-37). En tot cas, després maldem perquè tot també canviï. Llavors, tinguem èxit o no, el que fem arribarà a ser igualment signe que Jesucrist viu en nosaltres.